

נדרים ז

<p>כגון דאמר לה לאשה "הרי את מקודשת לי, ואמר לה לחבירתה ואת" <u>הדילמה</u>: מי אמרין ו"את נמי" אמר לה לחבירתה, ותפסי בה קידושין לחבירתה, או דלמא "ואת חזאי אמר לה לחבירתה", ולא תפסי בה קידושין בחבירתה?</p>	<p>יש יד לקידושין או לא?</p>
<p>"כגון דאמר והדין" ולא אמר "נמי", <u>הדילמה</u>: מי אמרין כיון דאיתקש לקרבנות, מה קרבנות יש להם יד אף פאה יש לה יד, או דלמא כי איתקש - לבל תאחר הוא דאיתקש?</p>	<p>יש יד לפאה, או אין יד לפאה?</p>
<p>כגון דאמר "הדין" ולא אמר "נמי", מאי? "הדין נמי צדקה" קאמר, או דלמא מאי "והדין" - לנפקותא בעלמא קאמר, ודבורא הוא דלא אסקיה; <u>הדילמה</u>: מי אמרין כיון דאיתקש לקרבנות, דכתיב (דברים כ"ג) כפי - זו צדקה, מה קרבנות יש להן יד אף צדקה יש לה יד, או דלמא לבל תאחר הוא דאיתקש?</p>	<p>יש יד לצדקה, או אין יד לצדקה?</p>
<p><u>קושי</u>: היינו צדקה! <u>תירוץ</u> - <u>הדילמה</u>: אם תמצא לומר קאמר, אם תמצא לומר יש יד לצדקה, דאין היקש למחצה, הפקר מי אמרין היינו צדקה, או דלמא שאני צדקה, דצדקה לא חזיא אלא לעניים, אבל הפקר בין לעניים בין לעשירים?</p>	<p>יש יד להפקר, או דלמא אין יד להפקר?</p>
<p>כגון דאמר "והדין" ולא אמר "נמי", מאי? <u>הדילמה</u>: הדין דאמר - והדין נמי בית הכסא, או דלמא מאי והדין - לתשמישא בעלמא קאמר? <u>קושי</u>: מכלל דפשיטא ליה לרבינא דיש זימון לבית הכסא, והא מיבעיא ליה לרבינא: הזמינו לבית הכסא, מהו? הזמינו לבית המרחץ, מהו? זימון מועיל או אין זימון מועיל! <u>תירוץ</u>: רבינא, חדא מגו חדא קמיבעיא ליה: זימון מועיל או אין זימון מועיל? את"ל יש זימון, יש יד או אין יד?</p>	<p>יש יד לבית הכסא או לא?</p>

מנודה אני לך וכי.

הבנה בדברי ר' עקיבא: אמר אביי: מודה ר"ע, לענין מלקות שאינו לוקה, דאם כן, ניתני: ר' עקיבא מחמיר.

רב חסדא		רב פפא	
		בנדינא מינד	
		משמתנא מינד	
חכמים: לישנא דמשמתנא הוא	ר' עקיבא: לישנא דנידויא הוא	דכולי עלמא לא פליגי דאסור לכולי עלמא שרי	
		במנודה אני לך	
חכמים: לישנא דמשמתנא הוא	ר' עקיבא: לישנא דנידויא הוא		

חיזוק לדברי רב חסדא: דההוא גברא דאמר משמתנא בנכסיה דבריה דרב ירמיה בר אבא, אתא לקמיה דרב חסדא, א"ל: לית דחש לה להא דרבי עקיבא, קסבר: במשמתנא פליגי.

דינים בנידוי

דין 1: אמר רבי אילא אמר רב:

- נדהו בפניו - אין מתירין לו אלא בפניו,
- נדהו שלא בפניו - מתירין לו בין בפניו בין שלא בפניו.

דין 2: אמר רב חנין אמר רב: השומע הזכרת השם מפי חבירו - צריך לנדונו, ואם לא נידהו - הוא עצמו יהא בנידוי, שכל מקום שהזכרת השם מצויה - שם עניות מצויה, ועניות כמיתה, שנאמר: **כ' אתו כל הארץ, ותניא: כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני.**

מעשה: אמר רבי אבא: הוה קאימנא קמיה דרב הונא, שמעה להך איתתא דאפקה הזכרת השם לבטלה, שמתה ושרא לה לאלתר באפה.
ש"מ תלת:

- ש"מ, השומע הזכרת השם מפי חבירו - צריך לנדונו;
- וש"מ, נידהו בפניו - אין מתירין לו אלא בפניו;
- וש"מ, אין בין נידוי להפרה ולא כלום.

דין 3 : א"ר גידל אמר רב : תלמיד חכם מנדה לעצמו ומיפר לעצמו.

קושי : פשיטא!

תירוץ : מהו דתימא אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, קמ"ל.

שאלה : היכי דמי?

תשובה : כי הא דמר זוטרא חסידא כי מחייב בר בי רב שמתא, משמית נפשיה ברישא
והדר משמת בר בי רב, וכי עייל לביתה, שרי לנפשיה והדר שרי ליה.

